T. 1666

மகாயலிபுரத்து

ஜைன சிற்பம்.

★

ஆசிரியர் :

உயர்திரு. மயிலை, சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள்

சென்னை.

★

பதிப்பித்தவர் :

திரு. A. J. அனந்தராஜய்யன்,

உரிமையாளர் :

ஸ்வஸ்திக் புகையிலை தொழிற்சாலை, வேதாரணியம்.

1950.

ஸ்வஸ்திக் புகையிலை அச்சகம், வேதாரணியம்.

மகாபலிபுரத்து

ஜைன சிற்பம்.

★

ஆசிரியர்:

உயர்திரு. மயிலை, சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள்
சென்னை.

★

பதிப்பித்தவர்:
திரு. A. J. அனந்தராஜய்யன்,
உரிமையாளர்:
ஸ்வஸ்திக் புகையிலை தொழிற்சாலை, வேதாரணியம்.

1950.

வேதாரணியம், ஸ்வஸ்திக் புகையிலை அச்சகத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முகவுரை.

நமது நாட்டிலே முற்காலத்திலே ஜைன மதம் சிறப்பும் செல்வாக்கும் பெற்று இருந்தது. ஜைன மதம் சிறப்புற்றிருந்த அந்தக் காலத்திலே, ஜைனர் கலைகளையும் காவியங்களையும் வளர்த்தார்கள். காவிய இலக்கியங்களை எழுதியதோடு அமையாமல் சிற்பம், ஓவியம், இசை, நாட்டியம் முதலிய கலைகளை வளம்பட வளர்த்தார்கள். பிற்காலத்திலே சமயப்பூசல்கள் கிளம்பி குழப்பங்கள் உண்டான போது, ஜைன மதம், தான் இருந்த உயர் நிலையிலிருந்து பின்னடைந்து, காலஞ் செல்லச் செல்ல குன்றி குறைந்துவிட்டது. ஜைனர்கள் வளர்த்த கலைகள் மறைக்கப்பட்டன, அல்லது மாற்றப்பட்டன. ஆனாலும், தமிழ்நாட்டிலே ஆங்காங்கே காணப்படுகிற சிற்பங்களும் ஓவியங்களும் குகைக் கோயில்களும் கற்கோயில்களும் பண்டைக்காலத்திலே ஜைனர் வளர்த்த கலைப்பண்புகளை இப்போதும் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், அக்கலைப் பொருள்களின் காட்சியைக்கண்டு அக் கலையின்பங்களைத் துய்க்கிறவர் இக்காலத்தில் எத்தனைபேர் உளர்? அந்தோ! நமது நாடு—கலைகளை வளர்த்துக் கலையின்பத்தைத் துய்த்து வளர்ந்த நமது நாடு, இப்போது கலைப் பெருமையை உணராமல் கலையின்பத்தை துய்க்காமல் காலங்கழிக்கிறது! இப்போது சிலகாலமாகக் கலை கலை என்னும் கூக்குரல் நாட்டிலும் வீட்டிலும் கேட்கப்படுகிறது. எனினும் நமது பழங்கலையில், இன்னும் நமது மக்களுக்கு ஆர்வம் பிறக்கவில்லை.

ஜைனர் அமைத்துக் கொடுத்த பல கலைச் செல்வங்களிலே ஒன்று, மகாபலிபுரத்திலே கற்பாறையில் அழகுறச் செதுக்கியமைக்கப்பட்டுள்ள புடைப்புச் சிற்பம் (Bas Relief Sculpture). இச்சிறந்த சிற்பம் இப்போது, அர்ச்சுனன் தபசு என்று பாமரமக்களாலும், பகீரதன் தபசு என்று வேறு சிலராலும் பெயர் கூறப்படுகிறது. ஆனால், இக்கதைகளுக்கும் இச்சிற்பத்திற்கும் யாதொரு பொருத்தமும் காணப்படவில்லை. ஜைனரின் அஜிதநாதர் புராணத்தில் கூறப்படுகிற சகர சாகரர்களின் கதை இச்சிற்பத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஜைனக்கதை இப்போது மறக்கப்பட்டு, இச்சிற்பத்திற்குப் பொருத்தமற்ற வேறு கதைகள் கற்பிக்கப் படுகின்றன! ஆகவே, இச்சிற்பத்தின் உண்மைக் கருத்தை விளக்கி இச்சிறு நூலை எழுதினேன். இதை எழுதிச் சில ஆண்டுகளாயினும், இதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. சில நாட்களுக்கு

முன்பு வேதாரணியம், திரு. A. J. அனந்தராஜய்யன் முதலியார் அவர்களைத் தோழர் திரு. T. S. ஸ்ரீபால் அவர்களுடன் தற்செயலாகச் சந்திக்க நேரிட்டது. அச்சமயம், இந்தச் சிற்பத்தைப் பற்றிய செய்தியை முதலியார் அவர்கள் அறிந்தார்கள். உடனே, தமது சொந்தச் செலவில் இந்நூலை அச்சிட்டு, வெளியிடுவதாகக் கூறி அவ்வாறே இதனை வெளியிட்டுதவினார்கள். முதலியார் அவர்கள் இதனை வெளியிடாவிட்டால், இந்நூல் வெளிவராமலே மறைந்திருக்கும். இதன் பொருட்டு, கலையார்வம் உள்ள இப்பெரியாரைப் பாராட்டுவதோடு, எனது வணக்கத்தையும் நன்றியையும் செலுத்துகிறேன். தமிழுலகம் இப்பெரியாருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

மகாபலிபுரத்துச் சிற்பக்கலைபோன்று, வேறுபல சிற்பங்களும் ஓவியங்களும் நமதுநாட்டில் இருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டின் கலைச் செல்வத்திற்கு அளவில்லை. அவற்றின் அருமைபெருமை வெளிப்படும்நாள் என்றோ? அக்கலைக் காட்சிகளைக்கண்டு நமது நாட்டு மக்கள் இன்புறும் நாள் எந்நாளோ? பழைய கலைச் செல்வங்களை அழியவிட்டுப் புதிய புதிய கலைச் செல்வங்களை உண்டாக்குவது அறிவுடைமையாகாது. பழைய கலைச் செல்வங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும், போற்றவேண்டும். அதோடு புதிய புதிய நவீன கலைச் செல்வங்களையும் உண்டாக்கவேண்டும். பழைய கலைப் பொக்கிஷங்களை நாம் போற்றிப் பாதுகாக்க இன்னும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. இனியேனும் போற்றிப் பாதுகாப்போமாக.

மலரகம்,
மயிலாப்பூர்,
சென்னை.

சீனி. வேங்கடசாமி.

பதிப்புரை.

"வடமொழி தென்மொழி என்னும் இரண்டு மொழிகளையும் நெடுங்காலம் பாடுபட்டுச்சீராக்கி அமிழ்தினும் இனிய சுவையும், ஆழ்ந்த கருத்தும், தெளிவும், தண்ணிய ஒழுக்கமும் குடிகொண்டு விளங்கும் மேன்மையுடையதாக்கி அவைகளிற் பல காவியங்களையும் நீதி நூல்களையும் செய்து வைத்தவர்கள் ஜைன சமயப்பேரறிஞர்களே யாவர்." என, யசோதர காவியத்தை முதன் முதலில் பதிப்பித்த தில்லையம்பூதூர் உயர்திரு. வெங்கடராம அய்யங்கார் அவர்கள் அக்காவியத்தின் முகவுரையில் புகழ்ந்துள்ளார்கள்.

உண்மையில் ஜைனப் பேரறிஞர்கள் உலகம் உய்ய வேண்டி காலைப் பொழுதும் மாலைப் பொழுதும் கல்விப் பொருளை செல்வப் பொருளாய்க் கொண்டு அறிவுக்கலைகளை, அன்பு நெறிகளை ஆர்வத்தோடு வளர்த்துள்ளனர் அதுமட்டுமன்று! அத்தகைய அறிவுக் கலைகளில் தோன்றும் கருத்துக்களையும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் கல்லிலேயும் செதுக்கி வைத்தனர். ஓவியங்களின் வாயிலாகவும் தீட்டி வைத்தனர். இவ்வுண்மைகளை இந்தியாமுழுவதுங் காணப்படும் மலைகள், குகைகள், கோயில்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் முதலியவற்றால் அறியலாம். அவற்றினுள் ஒன்றே நமது மாமல்லபுரத்துச் சிற்பக்கலை.

இச்சிற்பங்களின் உண்மை வரலாறுகளை அறிந்தோ அறியாமலோ அச்சிற்பங்களை "அர்ச்சுனன் தவம்" என்றும் "பகீரதன் தவம்" என்றும் பலவாறாக எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். ஆனால் மாமல்லபுரச் சிற்பங்களை நேரே சென்று பார்த்தால் ஏதோ சமய வெறி இங்கு நடனம்புரிந்துள்ளதென்பதை ஆங்காங்குள்ள சிறு சிறு கோயில்களின் மத்தியில் உள்ள உருவங்கள் அடியோடு அழிக்கப்பட்டுள்ளவற்றினின்றும் தெளிவாகும். காய்தல் உவத்தலின்றி நடுநிலைமையோடு ஆராயும் புலவர்களும், கல்வெட்டு நிபுணர்களும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களும், வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களும் இந்நாட்டிற்குத் தேவை தேவை யென்பதை அங்கே அழிக்கப்பட்டிருக்கும் சிற்பங்கள் அபயக்குரலால் அழைப்பன போன்று தோன்றுகின்றன!

நமது தமிழகத்தில் ஆராய்ச்சியின் பெயரால் தமிழ்த் தொண்டின் பெயரால் எத்துணைக் கலைக் கொலைகள் நடந்து வருகின்றன வென்பதை எடுத்துக்கூறவும் வெட்கமாயிருக்கிறது! ஒருசமயத்திற்குரிய நூல்களையும் வரலாற்றையும் திருத்தியும் கூட்டியும், குறைத்தும் மறைத்தும் எழுதி வெளியிடுவது சகஜமாகி விட்டது. இவைகளை யெல்லாம்விட பண்டைய நூலாசிரியர்களை மத மாற்றும் தொண்டுதான் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது!

அந்தோ! இதைவிட ஒரு நாட்டிற்கும், அந்நாட்டின் கலைகளுக்கும், வரலாற்றுண்மைகளுக்கும் கேடு விளைவிக்க வேறு என்ன வேண்டும்?

"சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல் அமைந் தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி"

என்ற தேவர் திருவாய் மொழியைச் சிரமேற்றாங்கி "கிருஸ்தவமும் தமிழும்", "பௌத்தமும் தமிழும்" என்ற இரு அரும் பெரும் ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிட்டுப் பேரும் புகழும் பெற்ற உயர்திரு. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களே மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களை நடு நிலைமையோடு ஆராய்ந்து அவை ஜைன சார்புடையவை எனப் பல ஆதாரங்களுடன் இந்நூலில் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரை "புலவுத் துறந்த நோன்பியராதலாற் பொய் கூறார்" என நக்கீரர் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் அவருரையைப்போற்றிப் புகழ்ந்து ஏற்றது போல் அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின் இவ்வாராய்ச்சி உரையையும் **சென்னை, ஆர்க்கியாலஜி கழகத்தில் நடந்த ஆராய்ச்சிக் கூட்டத்தில் அறிஞர்கள் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டதால்** இதன் உயர்வையும் உண்மையையுங் கருதி யானும் ஆவலோடு அச்சிட்டு வழங்க முன் வந்தேன். அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின் சிறந்த தமிழ்த்தொண்டை இத்தமிழகம் என்றும் மறவாதது போலவே ஜைன பெருமக்களும் அவருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளனர் என்பதை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அவ் அறிஞர் எழுதியுள்ள "சமணமும் தமிழும்" என்ற அரிய ஆராய்ச்சி நூலினையும் விரைவில் அச்சிட்டு வெளியிட முயற்சிக்கின்றோம் என்பதையும், அப்பெரியாருக்கும் தமிழகத்திற்கும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

10—6—50
வேதாரணியம்.

இங்ஙனம்,
அ. ஜீ. அனந்தராஜய்யன் முதலியார்,

மகாபலிபுரத்து

ஜைன சிற்பம்.

முன்னுரை.

மகாபலிபுரம் என்பது சென்னைப் பட்டினத்துக்குத் தெற்கே 30 மைலில், கடற்கரை ஓரத்தில் இருக்கிற சிறு கிராமம். இது செங்கற்பட்டு ரயில் நிலயத்திலிருந்து கிழக்கே பதினெட்டுமைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. இக்கிராமத்திற்குச் சென்னையிலிருந்தும், செங்கற்பட்டிலிருந்தும் பஸ் வண்டிகள் போகின்றன. மாவலிவரம் என்றும் மகாபலிபுரம் என்றும் இதற்கு இப்போது பெயர் வழங்கப்படுகிறது. இப்பெயரைக் கேட்டவுடனே மகாபலிச் சக்கரவர்த்தி கதை நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால், மகாபலிச் சக்கரவர்த்திக்கும் மகாபலிபுரத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. பல்லவ அரசர்களுக்கு இந்தப்பட்டினம் முற்காலத்திலே துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது. பல்லவ அரசர்களில் ஒருவனான நரசிம்மவர்மன் என்னும் அரசன், தன்னுடைய சிறப்புப் பெயராகிய **மாமல்லன்** என்னும் பெயரை இந்த ஊருக்குச் சூட்டினான். ஆகவே இது மாமல்லபுரம் என்று வழங்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இந்தப் பெயர் சிதைந்து மகாபலிபுரம் என்றும் மாவலிவரம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே, பல்லவ அரசர் காலத்தில் பெரிய துறைமுகப் பட்டினமாகச் சிறப்புடன் இருந்த இப் பட்டினம் இப்போது சிறு கிராமமாக இருக்கிறது. சிறிய கிராமமாக இருந்தாலும், இது உலகம் முழுவதும் பேர் பெற்றிருக்கிறது. அமெரிக்கா ஐரோப்பா கண்டங்களிலிருந்தும், சீனா, பர்மா, ஜப்பான், இலங்கை,

ஜாவா, சுமாத்ரா முதலிய நாடுகளில் இருந்தும் சென்னைக்கு வருகிற யாத்திரிகர்கள் மகாபலி புரத்திற்கு வந்து இங்குள்ள குகைக் கோயில்களையும், கற்றேர்களையும், பாறைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகளையும் கண்ணுறக்கண்டு மனமாற மகிழ்ந்து செல்கிருர்கள். இந்தியா தேசத்தில், சிற்பக்கலைப் பெருமையினுல் சிறப்படைந்துள்ள பல இடங்களில் மகாபலிபுரமும் ஒன்று. சென்னை அரசாங்கத்தார் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் மகாபலிபுரத்திற்கென்று தனி பஸ் வண்டி விடுகிருர்கள் என்ருல், இங்குள்ள சிற்பக்கலைகளின் சிறப்பையும் அழகையும் விளக்கிக் கூற வேண்டுமோ?

இந்தச் சிறு நூலிலே, நாம் ஆராயப்புகுவது, மகாபலிபுரத்திலே இருக்கிற **அர்ச்சுனன் தபசு** என்று பெயர் வழங்கப்படுகிற ஒரு சிற்பத்தைப் பற்றித்தான். இந்தச் சிற்பம் ஒரு கற்பாறைக் குன்றில் வெகு அழகாகச் செதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இக்கற்பாறைக் குன்றின் கிழக்குப்பக்கம், நெடுஞ்சுவர்போன்று செங்குத்தாக அமைந்திருக்கிறது. சுமார் 96 அடி நீளமும் 43 அடி உயரமும் உள்ள இந்தச் செங்குத்தான பாறையிலே, கைதேர்ந்த சிற்பிகள் பல அழகான உருவங்களை அமைத்திருக்கிருர்கள். இந்தச் சிற்பம், பார்ப்பவர் கண்களையும் மனத்தையும் கவர்ந்து மிகக் கம்பீரமாகவும் அழகாகவும் காணப்படுகிறது. கி. பி. 7- ஆம் நூற்ருண்டிலே, அதாவது இற்றைக்கு 1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே அமைக்கப்பட்ட இந்தச் சிற்பம், கடற்காற்றினுலும் மழை வெயிலினுலும் தாக்குண்டு சிறிது மழுங்கிவிட்ட போதிலும், இன்னும் அதன் அழகும் கம்பீரமும் குறையாமல் மக்கள் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறது. (படம் 1 காண்க.)

இந்தச் சிற்ப உருவம், அர்ச்சுனன் தபசு என்னும் கதையைக் குறிக்கிறது என்று சிலர் கருதுகிருர்கள். அதாவது மகாபாரதத்திலே வன பர்வத்தில் கூறப்படுகிற, அர்ச்சுனன் தபசு செய்து சிவனிடம் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற கதையைக் காட்டுகிறது இந்தச்சிற்பக் காட்சி என்று சொல்லுகிருர்கள். 1914-ஆம் ஆண்டில், பிரான்ஸ் தேசத்து அறிஞரான M. Victor Goloubeaw என்பவர், இந்தச் சிற்பக்காட்சியை நேரில்வந்து பார்த்தபோது, இது அர்ச்சுனன் தபசு அல்ல என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டத்தில் கூறப்படுகிற பகீரதன் தபசு என்னும் கதையை இது காட்டுகிறது என்றும் தமது கருத்தை வெளியிட்டார். அதன் பிறகு, இவர் கூறிய கருத்து தான் உண்மை என்று பலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

ஆனுல், இந்தச் சிற்பக் காட்சியை நேரில் போய் ஊன்றிப் பார்த்துக் கூர்ந்து கவனித்தால், இது அர்ச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற கதையும் அல்ல, பகீரதன் தபசு செய்து கங்கையைப் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்த கதையும் அல்ல என்று தெரியவருகிறது ஏனென்ருல் இதில் காணப்படும் சிற்ப உருவங்களுக்கும் இக்கதைகளுக்கும் பொருத்தம் காணப்படவில்லை இந்தச் சிற்பத்தில், ஒற்றைக் காலில் நின்று

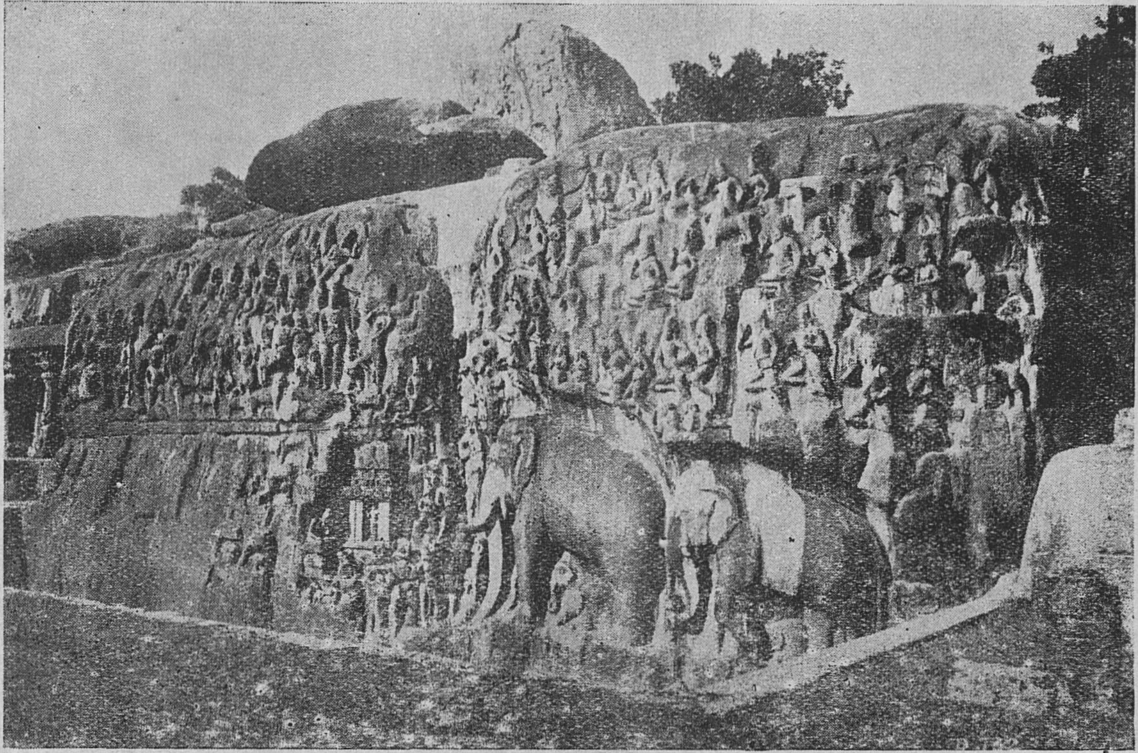

படம். 1.

Copyright—Department of Archaeology.

கைகளைத் தலைக்குமேல் உயர்த்தித் தவம் செய்கிற உருவம் அர்ச்சுனன் என்றும், அதற்கு எதிரில் நான்கு கைகளுடன் நிற்கும் தெய்வம் சிவ பெருமான் என்றும் சிலர் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் சொல்வதை ஒப்புக் கொண்டால், இந்தச் சிற்பத்தில் காணப்படுகிற மற்ற உருவங்கள் எதைக் குறிக்கின்றன என்ற கேள்வி எழுகிறது. இந்தச் சிற்பத்தில் காணப்படுகிற நாககுமாரர்கள், தெய்வ கணங்கள், யானைகள், கங்கை ஆறு, கோயில், தலையற்ற மூன்று உருவங்கள், மற்றும் பல மனித உருவங்கள் இவை எல்லாம் ஏன் இந்தச்சிற்பத்தில் காணப்படுகின்றன? மேலும், தபசுசெய்கிற அர்ச்சுனனிடத்திற்குச் சிவபெருமான், வேடன் உருவங்கொண்டு போனார் என்றும் உமையம்மையார் வேடுவச்சி உரு வம் எடுத்து உடன் சென்றார் என்றும் புராணம் கூறுகிறது. வேடன் வேடுவச்சி உருவங்கள் இதில் காணப்படவில்லை. ஆனால், கதைக்குத் தொடர்பு இல்லாத அநாவசியமான உருவங்கள் இதில் காணப்படுகின் றன. அன்றியும் இந்தியச் சிற்ப முறைப்படி, கதைக்கு முக்கியத்துவம் உள்ள கதைத் தலைவர்களான அர்ச்சுனனையும் சிவபெருமானையும் பெரிய உருவமாக அமைத்து, கதைக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாத மற்ற உருவங்களைச் சிறிய உருவமாக அமைத்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சிற்பத்தில் அப்படி அமைக்கப்படவில்லை. நாகர்கள், தெய்வ கணங் கள், யானை கோயில் தலையற்ற உருவங்கள் முதலியன முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் சேர்த்து யோசிக்கும்போது, இந்தச்சிற்பக்காட்சி, அர்ச்சுனன் தபசைக் குறிப்பதல்ல என்றும் வேறு ஏதோ கதையைக் குறிக்கிறது என்றும் கருதவேண்டியிருக்கிறது.

இனி, மற்றொரு சாரார் கருதுகிறபடி இந்தச் சிற்பக்காட்சி பகீ ரதன் தபசைக்குறிக்கிறதா என்று பார்ப்போம். M. Victor Goloubeaw அவர்கள் கருதுகிறபடி, இச்சிற்பத்தின் நடுவில் காணப்படுகிற, கங்கை ஆறு இழிந்து ஓடுவது போன்ற காட்சி, முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் கங்கையில் நாக அரசனும் அவன் மனைவியும் ஏன் காணப்படு கிறார்கள்? மேலும் அவர் கூறுவதுபோல, ஒற்றைக்காலில் நின்று தவம் செய்கிறஉருவம் பகீரதனைக்குறிக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்வோமா னால், அவனுக்கு எதிரில் நான்கு கைகளுடன் காணப்படுகிற உருவத் தைச் சிவன் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனென்றால், இந்த உருவத்துக்குத்தலையில் கிரீடமகுடம் காணப்படுகிறது. சிவன் ஜடாமகுடம் உடையவர். அல்லாமலும் இவ்வுருவத்தின் கையில் கதாயுதம் போன்ற ஆயுதம் காணப்படுகிறது. சிவனுக்குச் சூலம், மழு முதலிய ஆயுதங்கள் உண்டேயன்றிக் கதாயுதம் கிடையாது. எனவே இந்த உருவம் சிவனைக் குறிப்பது அன்று. முக்கியமான இன்னொரு விஷயத்தை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். அதாவது: பகீரதன் தபசு என்னும் கதையில், கங்கை ஆகா யத்திலிருந்து பூமியில் மிகவேகமாக இறங்கியபோது சிவபெருமான் அக்கங் கையைத் தமது ஜடையில் தாங்கிக் கொண்டார் என்பது. அந்தக்காட்சி, இந்தச்சிற்பத்தில் காணப்படவில்லை. இந்தச்சிற்பம் பகீரதன் தபசு என் னும் காட்சியைக்குறிப்பதாக இருந்தால், கங்காதரமூர்த்தியின் உருவம் இதில் இடம்பெற வேண்டும் அல்லவா? கங்காதரமூர்த்தியின் அழகான சிற்பஉருவங்கள், பல்லவ அரசர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டவை, இன்றும்

பல இடங்களில் காணப்படுகின்றனவே. கங்காதரமூர்த்தியின் உருவம் இந்தச் சிற்பத்தில் ஏன் இடம்பெறவில்லை? கதைக்குப் புறம்பான யானை, நாகர்கள், தேவர்கள், தலையற்ற உடல்கள், தலைவணங்கி உட்கார்ந்திருக்கும் முனிவரின் உருவம், கோயில் இவைகள் ஏன் முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கின்றன? இவைகளை எல்லாம் யோசிக்கும்போது, இந்தச் சிற்பக்காட்சி, சிலர் கருதுவதுபோல பகீரதன் தபசைக் குறிக்கவில்லை என்றும் வேறு ஏதோ கதையைக் குறிக்கிறதென்றும் தெரிகிறது.

அப்படியானால் இந்தச் சிற்பக்காட்சி எந்தக் கதையைக் குறிக்கிறது?

இந்தக் கேள்வி பல ஆண்டுகளாக என் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. நெடுநாட்களாகச் சரியான விடை எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக, ஜைன நூல்களைப் படித்தபோது இக்கேள்விக்கு விடை கிடைத்தது! இந்தச் சிற்பம் ஒரு ஜைனக் கதையைக் குறிக்கிறது என்பதை அறிந்தேன். அந்த ஜைனக் கதைக்கும் இந்தச் சிற்பத்திற்கும் பலவகையில் நல்லபொருத்தங்கள் இருப்பதைக்கண்டேன். மேலும் ஊன்றி நன்றாக ஆராய்ந்துபார்த்தபோது நிச்சயமாக இந்தச்சிற்பம் அந்த ஜைனக் கதையைத்தான் குறிக்கிறது என்னும் உண்மையைக் கண்டேன். என் கருத்தை, தென் இந்திய புதைபொருள் ஆராய்ச்சி சங்கத்தில் (Archaeological Society) (1947-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 21-ம் தேதி) பேராசிரியர், ராவ்சாகிப் A. சக்கரவர்த்தி நயினார் M. A. அவர்கள் தலைமையில் சுருக்கமாகப் படித்தேன். அஜிதநாதசுவாமி என்னும் இரண்டாவது ஜைன தீர்த்தங்கரர் புராணத்தில் கூறப்படுகிற சகரசக்கரவர்த்தியின் கதை இந்தச்சிற்பக் காட்சியில் அமைந்திருக்கிறது என்று விளக்கினேன். இந்தச் சகர சக்கரவர்த்திக் கதை இராமாயணத்தில் கூறப்படுகிற சகரசக்கரவர்த்தியின் கதையல்ல. ஜைன புராணங்களில் கூறப்படுகிற ஒரு ஜைனக்கதையாகும். இந்தக் கதைக்கும் மகாபலிபுரத்துச் சிற்பத்துக்கும் பொருத்தங்காட்டுவதற்கு முன்பு, இந்தக்கதையை முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்தக் கதை தமிழில் ஸ்ரீ புராணத்திலும், ஜீவசம்போதனை என்னும் நூலிலும் சுருக்கமாகக்காணப்படுகிறது. இந்தியில் உள்ள திரிஸஷ்டி ஸலாகா புருஷ சரித்திரம் என்றும் நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இந்தி நூலை Helen M. Johnson அம்மையார் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். Gaekwad's Oriental Series ஆக இது அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அக்கதையைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன்

படம் 2.

Copyright—Department of Archaeology.

சகர, சாகரர் கதை

ஜீத—சத்துரு என்னும் அரசன் பரத கண்டத்தை அரசாண்ட காலத்தில், அவருக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தனர். மூத்தக் குழந்தைக்கு **அஜிதன்** என்றும் இளைய குழந்தைக்குச் **சகரன்** என்றும் அரசன் பெயரிட்டு வளர்த்தான். மூத்த குழந்தை வளர்ந்து வயதடைந்த பிறகு **அஜிதநாதர்** என்னும் தீர்த்தங்கரராக விளங்கி உலகத்திலே ஜைன மதத்தைப் பரவச்செய்து இறுதியில் வீடுபேறடைந்தார். இளைய பிள்ளையாகிய சகரன், பெரியவனாக வளர்ந்து, தனது தந்தைக்குப் பிறகு அரசாட்சியை ஏற்றுப் பரத கண்டத்தின் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கினார். இந்தச் சகரசக்கரவர்த்தி அரசாட்சி செய்துவருங்காலத்தில், ஒரு சமயம் கண்டப்பிரபாத மலைக்குத் தன் மந்திரி முதலியவர்களுடன் சென்று **நாட்யமாலகன்** (இந்திரன்) என்னும் தெய்வத்தைக் குறித்து மூன்று நாள் நோன்பிருந்தார். இவர் நோன்பிருப்பதைத் தன்னுடைய சிம்மாசனம் துளங்கியதனால் அறிந்த நாட்டியமாலகன் என்னும் தெய்வம், சகரசக்கரவர்த்தியின் முன்பு தோன்றி, எண்ணிறந்த செல்வங்களைக்கொடுத்து, சக்கரவர்த்திக்கு வேண்டிய உதவிகளை எந்த நேரத்திலும் செய்யச் சித்தமாயிருப்பதாகத் தெரிவித்தது. அந்த வரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட சகரசக்கரவர்த்தி, தனது மந்திரிகளைக்கொண்டு அந்தத் தெய்வத்திற்குச் சிறப்பு செய்வித்து அனுப்பினார். பிறகு சக்கரவர்த்தி கங்கைக்கரையை யடைந்து, நவநிதி என்னும் ஒன்பதுவிதமான செல்வங்களைப் பெறுவதற்காக மூன்று நாள் கடுநோன்பிருந்தார். நோன்பின் முடிவில் நவநிதிகள் அவருக்குக் கிடைத்தன. அந்த ஒன்பது வகையான நிதிகளாவன :—

1—நைசர்ப்பம் 2—பாண்டுகம் 3—பிங்கலம் 4—மகாபத்மம் 5—காலம் 6—மகாகாளம் 7—மானவம் 8—சங்கம் 9—சர்வரத்னம் என்பன.

இந்த நவநிதிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தலைமையாக ஒவ்வொரு தேவகுமாரனும், காவலாக ஆயிரம் ஆயிரம் பூதங்களும் இருந்தனர். ஒன்பது நிதிகளுக்கும் தலைவராக இருந்த ஒன்பது தேவகுமாரர்களும் அந்தந்த நிதியின் பெயரைக்கொண்டவர்கள். நவநிதியோடு தோன்றிய இவர்கள், சகரசக்கரவர்த்தியைப்பார்த்து, " உமது நல்வினையால்,

நாங்கள் உமது ஊழியர்களானோம். நவநிதிகளாகிய எங்கள் துணையைக்கொண்டு உமது விருப்பப்படி எல்லா இன்பங்களையும் துய்ப்பீராக. பெரியதாகிய கடல்நீர் வரண்டாலும் வரண்டுவிடும். எங்கள் நிதிச்செல்வம் ஒருபோதும் குறையாது. சக்கரவர்த்தியாகிய தங்களது கட்டளைப்படி ஏவல்செய்ய நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்.'' என்று பணிந்து கூறின. இவ்வாறு பெறுதற்கரிய நவநிதிகளைச் சகரசக்கரவர்த்தி தமது புண்ணிய வசத்தினால் அடையப்பெற்றார்.

இந்த ஒன்பது வகையான செல்வங்களின் இயல்பாவன:—நைசர்ப்பநிதி, வீடுகள் பாசறைகள் கிராமங்கள் அரண்பொருந்திய நகரங்கள் முதலியவற்றை அமைத்துக்கொடுக்கும். பாண்டுகம் என்னும் நிதி நெல், கோதுமை, பருப்பு வகைகள் முதலிய தானியங்களையும் உணவுப் பொருள்களையும் வேண்டிய அளவு உண்டாக்கிக் கொடுக்கும். பிங்கல நிதி, ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் யானை குதிரை முதலிய பரிவாரங்களுக்கும் உரிய அணிகலன்களை அமைத்துக்கொடுக்கும். மகாபதுமம் என்னும் நிதி, வெண்மை கருமை செம்மை முதலிய பலவித நிறங்களையுடைய பட்டினாலும் பருத்தியினாலும் ஆன உடைகளை பலப்பல உருவத்தில் அமைத்துக் கொடுக்க வல்லது. காலம் என்னும் நிதியானது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்னும் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவிப்பதோடு, உழவு கைத்தொழில் முதலியவற்றின் பலாபலன்களையும் முன்னதாகவே தெரிவிக்க வல்லது. மகாகாளம் என்னும் நிதியானது முத்து, பவழம், பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய உலோகச் செல்வங்களை வேண்டிய அளவு அளிக்கவல்லது. மானவம் என்னும் நிதியானது போருக்குரிய சேனைகளையும் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படைகளையும் ஆயுத தளவாடங்களையும் குறைவற அளிக்கவல்லது. சங்கநிதி குழல், யாழ் முதலிய இசைகளையும் நாடகம், பாட்டு, சிற்பம் ஓவியம், காவியம் முதலிய கலையின்பங்களை அளிக்கவல்லது. சர்வரத்தினம் என்னும் நிதியானது ஜீவரத்தினம் ஏழையும் அஜீவரத்தினம் ஏழையும் அளிக்கவல்லது. (ஜீவரத்தினம் ஏழாவன:—கிரகபதி, சேனாபதி, விஸ்வகர்மன், புரோகிதன், குதிரை, யானை, ஸ்திரீ என்பன. அஜீவரத்தினம் ஏழாவன:—சக்கரம், குடை, வாள், தண்டம், சூடாமணி, தோல், காகிணி என்பன.) நவநிதிகளின் இயல்புகளையும் ஜீவ அஜீவரத்தினங்களின் இயல்பையும் **ஜீவசம்போதனை** என்னும் ஜைன நூலில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதனை இந்நூலின் கடைசியில் சேர்த்திருக்கிறேன். ஆங்குக் காண்க.

இவ்வாறு, நவநிதிகளையும் அடைந்து சக்கரவர்த்தியாகச் செங்கோல் நடாத்தி அளவற்ற இன்ப சுகங்களை அனுபவித்து வருகிற சகர சக்கரவர்த்திக்கு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளுக்கு **சாகரர்** என்பது பொதுப்பெயர். அதாவது சகரன் பிள்ளைகள் என்பது கருத்து. இவர்களில் மூத்த மகன் பெயர் **ஜானு** என்பது.

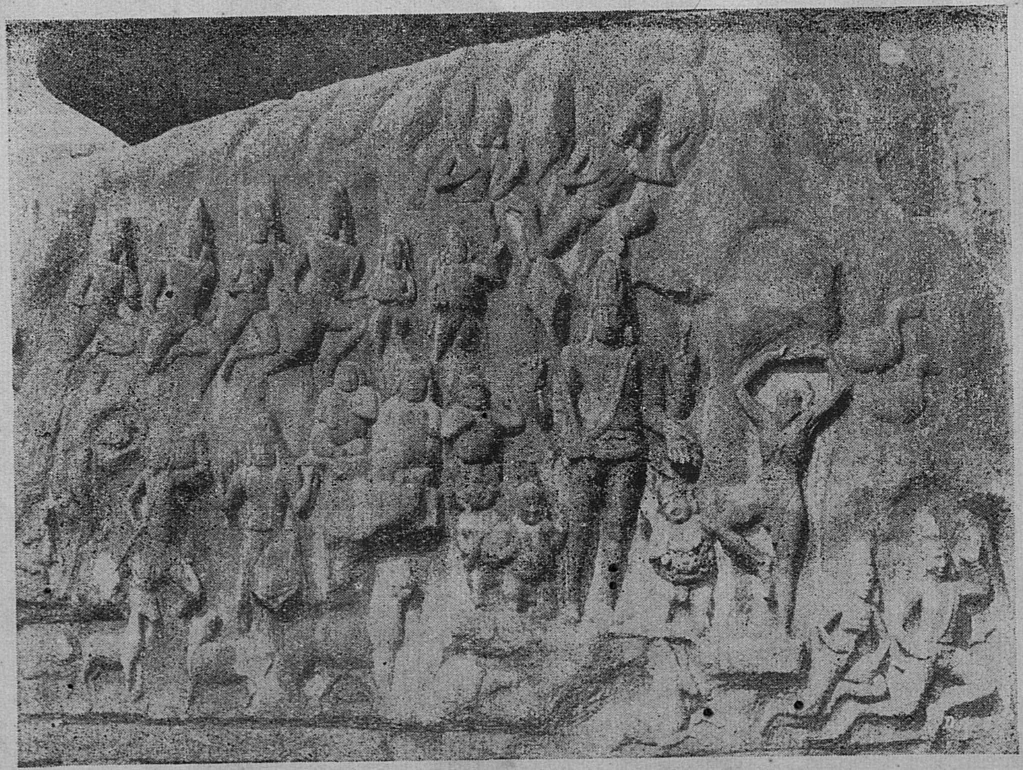

படம் 2(a).

Copyright—Department of Archaeology.

தக்க வயதடைந்த பிறகு, சாகர குமாரர்கள் அறுபதினுயிர வரும், தேசத்தைச் சுற்றிப்பார்க்க விரும்பினுர்கள். விரும்பியபடியே அவர்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் போய் உத்தரவு கேட்டார்கள். அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கிய சக்கரவர்த்தி, ஸ்திரீ ரத்தினம் ஒன்று தவிர ஏனைய ஆறு ஜீவரத்தினங்களையும் ஏழு அஜீவரத்தினங்களையும் அவர்களுக்குத் துணையாகக்கொடுத்து விடை கொடுத்து அனுப்பினுன். பிறகு, சகர குமாரர்கள் புறப்பட்டுச்சென்று பலநாடு நகரங்களைச் சுற்றிப்பார்த்த பிறகு கடைசியாக **அஷ்டாபதமலைக்கு** வந்து சேர்ந்தார்கள். அஷ்டாபதமலை என்பது கயிலாயமலை. இதற்கு ஹராரத்திரி என்றும் ஸ்படிகாத்திரி என்றும் வேறு பெயர்கள் உண்டு.

(இந்தக் கயிலாய மலையில், சகர குமாரர்களின் முன்னேருன **ரிஷபதீர்த்தங்கரர்** வீடுபேறடைந்தார். ரிஷபதீர்த்தங்கரரின் மகனுன பரத சக்கரவர்த்தி, ரிஷபதீர்த்தங்கரர் வீடுபேறடைந்த இடமாகிய இந்தமலையிலே விலைமதிக்கமுடியாத செல்வங்களைக்கொண்டு சிறந்ததோர் திருக்கோயில் அமைத்திருந்தார். இத்திருக்கோயிலுக்கு எதிரில், ரிஷபதீர்த்தங்கரரின் உபதேசங்களைச் செவிசாய்த்துக்கேட்பது போன்று தன்னுடைய (பரதச் சக்கரவர்த்தியுடைய) உருவத்தையும் அவர் அமைத்திருந்தார்.)

கயிலாயமலைக்கு வந்த சாகர குமாரர்கள், பரத சக்கரவர்த்தி கட்டிய இக் கோயிலுக்குள் சென்று வணங்கினுர்கள். பிறகு, மிக்க அழகுள்ளதும் விலைமதிக்கப்படாததுமான இப் பொற் கோயிலைப் பாதுகாக்கா விட்டால், வரப்போகிற துஷ்மயுகத்தில் மக்கள் இக்கோயிலிலுள்ள இரத்தினங்களையும் பொன்னையும் கொள்ளையடிப்பார்கள் என்று நினைத்து, அக் கோயிலுக்குப் பாதுகாப்பு அமைக்க முயன்றுர்கள். கோயிலைச் சுற்றிலும் அகழிதோண்டி அதில் நீரை நிறப்பி விட்டால் ஒருவரும் கோயிலுக்குள் சென்று கொள்ளையிடமுடியாது என்று கருதினுர்கள். கருதினபடியே, தம்மிடம் இருந்த அஜீவரத்தினங்களில் ஒன்றுன, தண்ட ரத்தினத்தினுல் கோயிலைச் சுற்றிலும் அகழி தோண்டினுர்கள். ஆற்றல் மிக்க அந்தத் தண்ட ரத்தினம் ஆயிரம் யோசனை ஆழமாக நாகலோகம் வரையில் அகழ்ந்து விட்டது. அதைக்கண்ட நாகர்கள் அஞ்சினுர்கள். **ஜுவலனப்பிரபன்** என்னும் நாகராசன் அவ்வகழியின் வழியாகப் பூலோகத்துக்கு வந்து கடுங்கோபத்துடன் சகர குமாரர்களைப்பார்த்து, "பவன லோகத்தை ஏன் அழிக்கிறீர்கள். அஜிதநாத சுவாமியின் தம்பியாகிய சகர சக்கரவர்த்தியின் பிள்ளைகளாகிய நீங்கள் இத் தகாத செயலை ஏன் செய்கிறீர்கள்?" என்று வினவினுன்.

நாகராசன் கோபத்தோடு வினவியதைக் கேட்ட, சாகரரில் மூத்தவனான ஜானு, "உமது நாகலோகத்தை அழிக்க நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ரிஷப தீர்த்தங்கரரின் கோயிலைச்சூழ்ந்து அகழி தோண்டினோம். தண்ட ரத்தினத்தின் ஆற்றலினால், அகழி நாகலோகம் வரையில் ஆழமாக அகழப்பட்டது. இனி உங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று விடையளித்தான். நாகராசன் "எங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காதீர்கள்" என்று கூறி, மறுபடியும் நாகலோகம் போய்விட்டான்.

பிறகு சாகர குமாரர்கள், தம்மிடமிருந்த தண்ட ரத்தினத்தின் உதவியினால், கங்கையின் நீரைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து தாங்கள் தோண்டிய அகழியில் பாய்ச்சினார்கள். கடல் நீர் பெருக்கெடுத்தது போன்று கங்கை நீர் புரண்டோடி வந்து ஆயிரம் யோசனை ஆழமுள்ள அகழியை நிறப்பிற்று.

கங்கை, பாதாளம் வரையில் சென்று பாயவே, நாகலோகம் வெள்ளக்காடாயிற்று. நாகர்கள் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். நாகராசனாகிய ஜுவலனப்பிரபன், அங்குசத்தால் குத்துண்ட மதயானை வெஞ்சினம் கொண்டதுபோல், கடுஞ்சினங்கொண்டு நாக குமாரருடன் புறப்பட்டுச் சாகரர் இடம்வந்து தீப்பொறி பறக்கும் தன் விஷக்கண்களினால், அறுபதினாயிரவரையும் விழித்துப்பார்த்தான். அப்பார்வையினால், சாகரர் அறுபதினாயிரவரும் எரிந்து சாம்பலாயினர்.

குமாரர்கள் இறந்த செய்தியைக்கேட்ட சகர சக்கரவர்த்தி ஆற்றொணாத்துயரம் அடைந்தார். இதற்குள், அரண்மனை வாயிலில் பெருங்கூட்டமாக மக்கள் கூடி பெருங்கூச்சலிட்டழுவதைக் கேட்டு, அவர்களை அழைத்து விசாரித்தார். "சாகர குமாரர்கள் கங்கையை அகழியில் திருப்பி விட்டபடியால் அந்நீர் அகழியை நிறப்பியதோடு மேலும் மேலும் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து வந்து அங்குள்ள நாடுகளையும் ஊர்களையும் அழித்து விட்டது. மேன் மேலும் வெள்ளம் பெருகிவருகின்றது. எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று அவர்கள் முறையிட்டார்கள். இதைக்கேட்ட சகர சக்கரவர்த்தி, தன்னுடைய பேரனான பகீரதனை அழைத்து, "நீ போய் தண்ட ரத்தினத்தின் உதவியினால், ஊரை அழிக்கும் கங்கையைக் கொண்டுபோய் கடலிற் பாய்ச்சிவிட்டுவா" என்று கட்டளையிட்டார். பாட்டன் கட்டளைப்படி, பகீரதன் கயிலாய மலைக்குச் சென்று தண்ட இரத்தினத்தின் உதவியினால் கங்கையை இழுத்துக் கொண்டு போய் கடலில் பாய்ச்செய்தான்.

இதுதான், திரிசஷ்டி சலாகாபுருஷர் [அறுபத்துமூன்று பெரியார்] சரித்திரம் என்னும் ஜைன நூலிலே அஜிதநாத சுவாமி சரித்திரத்திலே கூறப்படுகிற **சகர சாகரர்களின் கதை.** இந்தக் கதையைத்தான், மகாபலிபுரத்தில் உள்ள, சிற்ப உருவத்தில் விளக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இனி, இந்தக்கதைக்கும் மகாபலிபுரத்துச் சிற்பத்துக்கும் உள்ள பொருத்தங்களை ஆராய்வோம்.

படம் 3.

Copyright—Department of Archaeology.

T.1666

சிற்பக் காட்சியின் விளக்கம்.

படம் 2. காண்க. இது மகாபலிபுரத்துச் சிற்பத்தை எதிர் நின்று பார்ப்பவருக்கு இடது புறத்தின் மேல்பகுதித் தோற்றம். இந்தப் பகுதியின் வலது புறத்தில், ஒடுங்கிய வயிறும் வளர்ந்த தாடியும் உள்ள ஒருவர், தனது இரண்டு கைகளையும் தலைமேல் தூக்கி ஒற்றைக்காலில் நின்று தபசு செய்கிறார். இது சகர சக்கரவர்த்தியின் உருவம்; கண்டப்பிரபாத மலையில் தபசு செய்கிறதைக் குறிக்கிறது. இவருக்கு எதிரில் தண்டாயுதத்துடனும் நான்கு கைகளோடும் ஒரு தெய்வம் நிற்கிறது. இது நாட்யமாலகன் (இந்திரன்) உடைய உருவம். இந்திரனுக்குரிய தண்டாயுதம் கையில் காணப்படுகிறது. இங்கு ஒரு ஐயம் ஏற்படக்கூடும். அதாவது, இந்திரனுக்கு நான்கு கைகள் உண்டா என்கிற கேள்வியுண்டாகும். சைவ வைணவ சிற்ப சாஸ்திரப்படி இந்திரனுக்கு இரண்டு கைகள்தான் உண்டு. ஆனால், ஜைன சிற்ப சாஸ்திரக் கருத்துப்படி இந்திரனுக்கு நான்கு கைகள் உண்டு. நான்கு கைகளையுடைய இந்திரனுடைய சிற்ப உருவம், வேறு ஜைனக் கோயில்களில் இன்றும் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இந்த உருவம் நாட்யமாலகன் (இந்திரன்) என்னும் தெய்வம் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

இந்தச் சகர சக்கரவர்த்தி நாட்யமாலகன் உருவங்களுக்குப் பக்கத்தில் மிகக்குறுகிய குறள் உருவங்கள் குறுகிய கை கால்களுடன் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஆறு குறள் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தச் சிற்பப் பகுதியின் இடது கோடியில் இன்னும் இரண்டு குறள் உருவங்கள் காணப்படுவதை நேரில் காணலாம். படத்தில் மறைந்திருக்கின்றன. ஆக மொத்தம் 8 குறள் உருவங்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. இவை 8 பூதங்கள் ஆகும். அன்றியும், கிரீடமகுடம் உடையனவாய் ஆகாயத்தில் பறப்பதுபோல ஆண் பெண் ஆகிய எட்டு ஜதை தேவர்கள் இதில் காணப்படுகிறார்கள். இந்த எட்டு ஜதை தெய்வ உருவங்களும் எட்டு பூதங்களும் எதைக் குறிக்கின்றன என்றால், சகர சக்கரவர்த்திக்குக் கிடைத்த ஒன்பது நிதிகளில், எட்டு நிதிகளைக் குறிக்கின்றன. (ஒன்பதாவது நிதியைப் பற்றிப் பிறகு விளக்குவேன்.) எட்டு நிதிக்கும் எட்டுத் தலைவராக எட்டு தேவர்களும் காவலாக எட்டாயிரம் பூதங்களும் இருந்ததை இந்தச் சிற்பப்பகுதி குறிக்கிறது. இதில், எட்டு நிதிகளின் தலைவர்களான எட்டு தேவர்களும் மனைவியரோடு எட்டு ஜோடியாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் பெயரும் எட்டு நிதிகளின் பெயரே

யாகும். அதாவது, நைசர்ப்பன், பாண்டுகன், பிங்கலன், மகாபத்மன், காலன், மகாகாலன், மானவன், சங்கன் என்னும் எட்டு தெய்வங்களாகும். இவ்வாறு, கலையறிஞர்களாகிய சிற்பிகள், எட்டு தெய்வ உருவங்களையும் எட்டு பூதங்களையும் சிற்பத்தில் சித்திரித்து எட்டு நிதிகளைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நிதிக்கும் ஆயிரம் பூதம் வீதம் எட்டு நிதிகளுக்கு எட்டாயிரம் பூதம் காவலாக இருந்தன. ஆனால், சிற்பத்தில் எட்டாயிரம் பூதங்களைக் காட்டினால் நன்றாக இருக்குமா? இராது. ஆகையினால், 8 நிதிக்கு 8 பூதங்களை மட்டும் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு 8 நிதிகளை 8 பூத உருவத்துடனும் 8 ஐதை தெய்வ உருவத்துடனும் சிற்பிகள் அழகாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படியில்லாமல் வேறு எப்படி நிதிகளைக்காட்டமுடியும்? எட்டு நிதிகளின் தலைவர்கள் சிற்பத்தில் ஆகாயத்தில் பறப்பதுபோல ஏன் காட்டப்பட்டனர் என்றால், அவர்கள் மானிடர் அல்லர், மானிடருக்கு மேற்பட்ட தெய்வச் சத்தியுள்ள தேவர்கள் என்பதைக்காட்ட இவ்வாறு சிற்பத்தில் அமைக்கப்பட்டனர். இந்தச் சிற்பத்திலேயே வேறு நான்கு உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த உருவங்கள், ஆகாயத்தில் பறப்பதுபோன்று இல்லாமல் தரையில் நிற்பதுபோன்றும், கையில் சில ஆயுதங்களைத் தாங்கிக்கொண்டும் காணப்படுகின்றன. தரையில் நிற்பதுபோல் காணப்படுவதால், இவை மனித உருவங்களாகும். இவை எதனைக் குறிக்கின்றன? சகர சக்கரவர்த்தி கண்டப்பிரபாத மலைக்குச்சென்று நோன்பு நோற்றபோது அவருடன் போயிருந்த மந்திரிகளைக் குறிக்கின்றன. இங்குக் காணப்படுகிற சிங்கம், புலி, மான் முதலிய உருவங்கள் கண்டப்பிரபாத மலையைச் சேர்ந்த காடுகளை நினைவூட்டுகின்றன.

படம் 3 காண்க. இது மகாபலிபுரத்துச் சிற்பத்தை எதிர் நின்று பார்ப்பவருக்கு வலக்கைப்புறத்தின் மேற்புறக் காட்சியாகும். இது ஒன்பதாவது இரத்தினமாகிய சர்வ ரத்தினம் என்னும் நிதியைக் குறிக்கிறது. இந்நிதியிலிருந்து கிடைக்கிற ஜீவரத்தினங்கள் ஏழு அஜீவரத்தினங்கள் ஏழு ஆக பதினான்கு இரத்தினங்களையும் இப்பகுதி பற்பல உருவங்களாக விளக்கிக்காட்டுகிறது. மற்றும் இசை முதலியவற்றையும் கின்னர உருவங்கள் முதலியவற்றால் வெளிப்படுத்துகின்றது. எனவே, 2-ஆவது 3-ஆவது படங்கள் சகரசக்கரவர்த்தி நோன்பிருந்து நோற்றதையும் அவர் அடைந்த ஒன்பது வகையான நிதிகளையும் உருவகவாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

படம் 4 காண்க. இதில் ஒரு கோயிலும் அதன் எதிரில் ஒரு முனிவர் அமர்ந்து செவி சாய்த்துக் கேட்பதுபோன்றும் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கயிலாய மலையில் பரதச் சக்கரவர்த்தி அமைத்த ரிஷபதேவர் கோயிலையும், அக்கோயிலுக்கு எதிரில் பரதச் சக்கரவர்த்தி தமது உருவத்தை, ரிஷபர் செய்யும் உபதேசத்தைச்

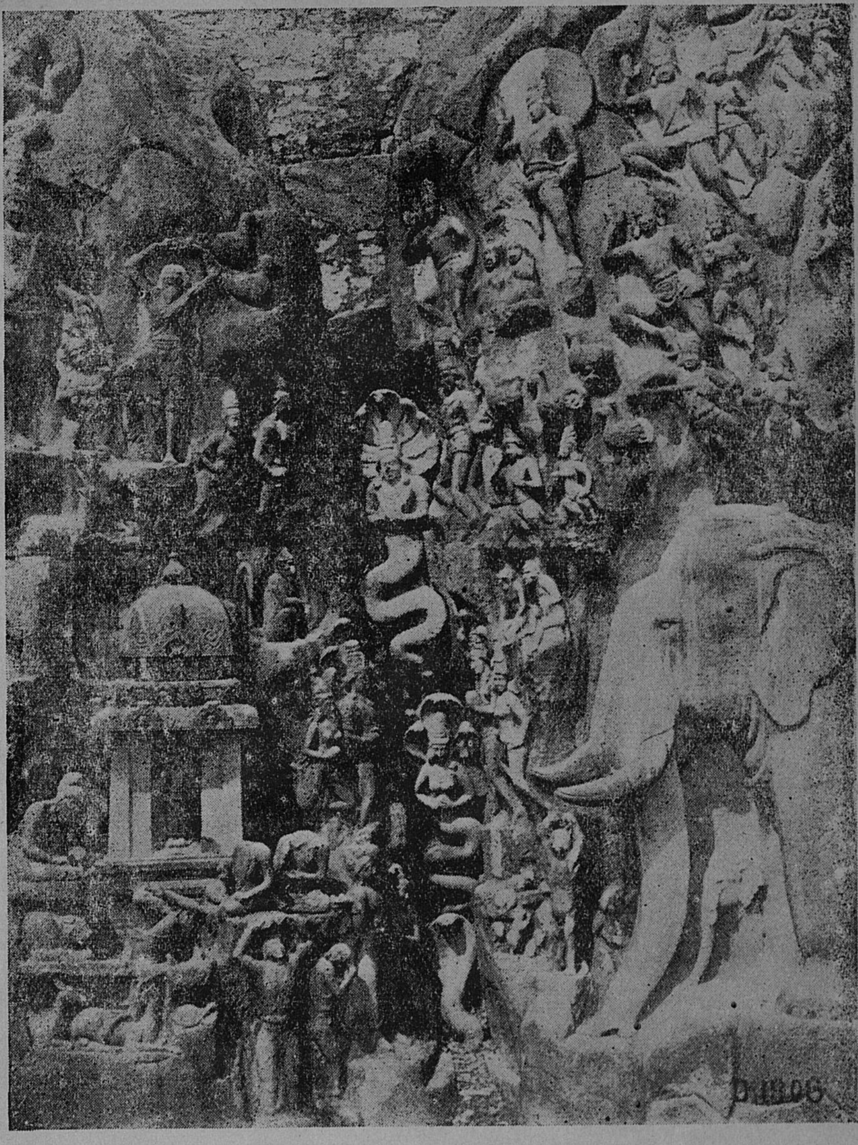

படம் 4. Copyright—Department of Archaeology.

செவிசாய்த்துக் கேட்பதுபோல அமைத்திருந்ததையும் (பரதச் சக்கர வர்த்தியின் உருவத்தையும்) குறிக்கின்றன. (கோயிலுக்கு எதிரில் உள்ள பரதச் சக்கரவர்த்தியின் உருவத்தை ரிஷி என்று தவருகத் தற்காலத்தில் கருதுகிறவர்கள் உண்டு. பண்டைக்காலத்தில் அரசர் களும் சக்கரவர்த்திகளும் தாடி மீசை தலைமயிர்களை நீட்டி வளர்த் திருந்தனர். இதற்குப் பௌத்த நூல்களிலும் ஜைன நூல்களிலும் சான்றுகள் உண்டு. சிற்ப உருவங்களின் சான்றுகளும் உள்ளன.) இந்தக் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் ஆறுபோன்ற காட்சியும் அதில் நாகர் களின் உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. இதைக் கங்கையாறு என்று தவருகக் கருதுகிருர்கள். இது ஆறு அன்று. சகர குமாரர்கள், கோயிலைச்சுற்றிலும் தோண்டிய அகழியின் ஒரு பகுதியை இச்சிற்பம் காட்டுகிறது. இதில் காணப்படுகிற நாகர்கள், ஜுவலனப்பிரபன் என்னும் நாகராசனும் அவனுடன் வந்த அவன் மனைவி, மந்திரி முத லியவர்களும் ஆவர். பாதாளம் வரையில் அகழிதோண்ட, அதனால், நாகர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக, அப்போது சினங்கொண்ட நாக ராசன் சாகரரிடம் வந்து அவர்களை எச்சரித்த செய்தியை இப்பகுதி குறிக்கிறது.

இனி, கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் தலையற்ற மூன்று மனித உருவங் களும், அதற்கு எதிர்ப்புறத்தில் யானைகளின் உருவங்களும் காணப் படுவது எதைக்குறிக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம். தலையற்ற மூன்று உருவங்கள், நாகராசன் கோபப் பார்வையினால் இறந்துபோன சகர குமாரர்களைக் குறிக்கிறது. சகரகுமாரர்கள் அறுபதினாயிரவரையும் சிற்பத்தில் அமைத்துக் காட்ட முடியாததாகையினால், மூன்று தலையற்ற உருவங்களாச் சிற்பிகள் காட்டியுள்ளார்கள். தலையற்ற உடலாக அமைத்து இறந்து போனர்கள், என்பதைச் சிற்பிகள் காட்டுவது அவர்களின் நுண் அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. தமிழில் ஒருமை பன்மை என்று இரண்டு எண்கள் மட்டும் இலக்கண நூலில் கூறப் படுகின்றன. வடமொழியில் ஒருமை, இருமை, பன்மை என்று மூன்று எண்கள் இலக்கண நூலில் கூறப்படுகின்றன.

வடமொழி முறையைப்பின்பற்றி, சகரகுமாரர்கள் பலர் என்ப தைக்குறிக்க மூன்று உருவங்களாக அமைத்தனர் போலும். சிற்பத்தில் இவ்வளவு நுட்பமாகவும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் காட்டப்பட் டிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. இச்சிற்பத்தில் காணப்படும் யானைகள் ஜுவலனப்பிரபன் என்னும் நாகராசனையும் அவனுடன் வந்த நாகப் பரிவாரங்களையும் குறிக்கிறது. பெரிய யானை (நாகராசன்) கோபித்துப் பார்ப்பது போலக் காணப்படுகிறது. இதன் பார்வையினால், சகர குமாரர் கள் இறந்து மாண்ட செய்தி, கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் தலையற்ற உடலோடு உள்ள (மூன்று உருவங்களில்) காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நாகராசன், பாம்பரசன் ஆகையால், [அகழியில் நாகராசன் காட்டப்பட்டிருப்பது போல] பாம்பு உருவத்துடன் காட்டப்படாமல், யானை உருவத்துடன் ஏன் காட்டப்பட்டான் என்கிற கேள்வி உண்டாகிறது. நாகலோகத்தில், கங்கை நீர் பாய்ந்து வெள்ளக் காடாகிய போது, நாகராசனாகிய ஜுவலனப்பிரபன், "அங்குசத்தால் குத்துண்ட மதயானை வெஞ்சினம் கொண்டது போல" கடுஞ்சினம் கொண்டு சாகரரைச் சினந்து நோக்கினான் என்று இக்கதை எழுதிய காவியப்புலவர் கற்பனை செய்து எழுதியிருக்கிறார். **நாகம்** என்னும் சொல்லுக்கு யானை என்றும், பாம்பு என்றும் இரண்டு அர்த்தங்கள் இருக்கிறபடியால், இக்காவியப் புலவர் இரண்டு பொருளிலும் சிலேடையாக இச்சொல்லை அமைத்து எழுதியிருக்கிறார். காவியப்புலவர் இவ்வாறு சிலேடையாகக் கூறிய கருத்தை ஓவியப்புலவராகிய சிற்பிகளும், சிலேடையையும் உபமானத்தையும் தமது சிற்பக்கலையில் அமைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். காவியப் புலவர்களை ஓவியப்புலவர்கள் எவ்வளவு நுட்பமாகப் பின்பற்றிச் சிற்பத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது இதனால் நன்கு விளங்கும். அன்றியும் சிற்பிகள் யானையை அமைத்திருக்கிற இடத்தில், நாகராசன் உருவத்தைப் பாம்பு உருவமாக அமைத்திருந்தால் இந்தச்சிற்பம் இவ்வளவு கம்பீரமாகவும் இவ்வளவு அழகாகவும் விளங்குமா என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால் இதன் சிறப்பு நன்கு விளங்கும்.

படம் 5 காண்க. இந்தப் பகுதியில் மனிதர் சிலர் காணப்படுகின்றனர். இவர்களில் ஒரு ஆள், தனது இடதுதோளின்மேல் குடம் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு வலது கையினால் எதையோ தண்ணீரில் எறிவது போன்று காணப்படுகிறது. இந்த உருவத்தைச் சிலர், சுவாமிக்குத் திருமஞ்சனம் செய்வதற்காகக் குடத்தில் நீர் கொண்டு போகிற அர்ச்சகன் என்று கருதுகிறார்கள். இது தவறு, குடத்தில் இருப்பது இறந்தவர் எலும்பு. அதை இந்த ஆள் நீரில் போடுகிறார். அதாவது இறந்தவர் எலும்புகளை ஆற்றில் போடுகிற வழக்கத்தை இந்தச்சிற்பம் காட்டுகிறது. பகீரதன் கங்கையைக் கடலுக்கு இழுத்துச் சென்ற போது, இறந்து போன சாகரர்களுடைய எலும்புகளைக் கங்கை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று என்றும், அது முதல் இறந்தவர் எலும்பைக் கங்கையில் போடுகிற வழக்கம் ஏற்பட்டதென்றும் அஜிதநாததீர்த்தங்கரர் புராணம் கூறுகிறது. ஆகவே, இந்தச் சிற்பம், இறந்தவர் எலும்பைக் கங்கையில் போடுகிறதைக் காட்டுகிறது.

இந்த உருவத்தின் பக்கத்தில் இன்னொரு ஆள் எதையோ ஒரு பொருளைக் கையில் தூக்கி வைத்திருப்பது போல் காணப்படுகிறது. இதை, கங்கையில் குளித்து துணியைப் பிழிகிறான் என்று சிலர் கூறுவர். இது தவறு. துணியைப் பிழிவது போல் இல்லை இது. கனமான பொருளாகக் காணப்படுகிறது. சிலர் இப்பொருளைக் Cornicopia. என்று கூறுகிறார்கள். Cornicopia என்பது கிரேக்க உரோம தேசங்களில், உணவுப் பொருள்களின் அபரிமிதமான விளைச்சலைக் காட்டுவதற்காகச் சிற்பிகளும் ஓவியர்களும் காட்டுகிற ஒரு அடையாளம்.

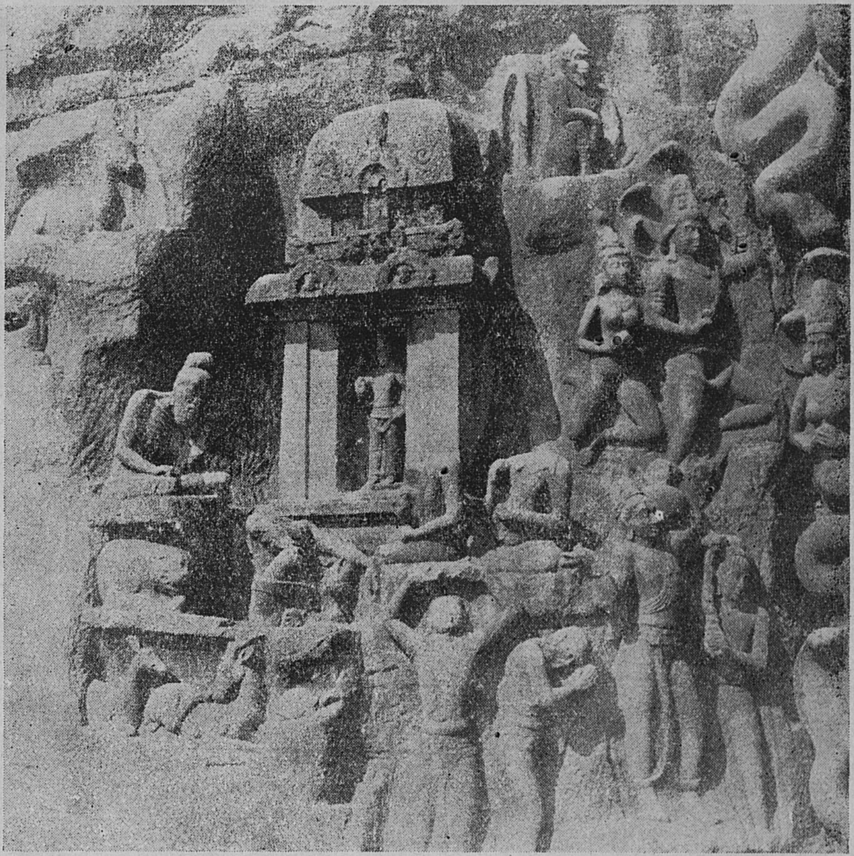

படம் 5. Copyright—Deparment of Archaeology.

இது, மாட்டுக்கொம்பின் உள்ளே பழங்களையும் பூக்களையும் வைத்திருப்பது போன்று காட்டப்படுவது வழக்கம். இந்த மேல்நாட்டுச் சிற்பம் நமது நாட்டுச்சிற்பங்களில் அமைக்கப்படுவது இல்லை. ஆகவே இது Cornicopia அன்று. அதில் இருப்பதுபோன்று இந்தப்பொருளில் பூக்களும் பழங்களும் காணப்படவில்லை. ஆனால், இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால், தண்ட ரத்தினத்தைக் காட்டுகிறது. தண்ட ரத்தினத்தினால் சாகரர் அகழி தோண்டி, அதனால்தான் கங்கையைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்று கதை கூறுகிறது. அந்த தண்ட ரத்தினத்தைத்தான் ஒரு ஆள் கையில் வைத்திருப்பதுபோன்று இச்சிற்பத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. அது கனமாக இருப்பதால் இந்த ஆள் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறான். தண்ட இரத்தினத்தினாலே அகழி ஆழமாகத் தோண்டப்பட்டது என்பதையும், தண்ட ரத்தினத்தினாலே கங்கையாறு அகழிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதையும், வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடிய கங்கையைப் பகீரதன் தண்ட இரத்தினத்தினால்தான் கடலில் கொண்டுபோய்விட்டான் என்பதையும் காட்டுவதற்கு இங்குத் தண்ட இரத்தினம் சிற்பத்தில் காட்டப்பட்டிருப்பது பொருத்தம் அல்லவா?

கடைசியாக இந்தச் சிற்பத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள கோயிலில் இருக்கிற உருவத்தைப்பற்றி விளக்கவேண்டுவது அவசியம் ஆகிறது. இந்தக்கோயில், கயிலாய மலையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ரிஷபதீர்த்தங்கரரின் கோயிலைக் குறிக்கிறது என்று கூறினேன். அப்படியானால், இதில் காணப்படும் உருவம் ரிஷபதீர்த்தங்கரர் உருவமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், இதில் காணப்படுவது திருமால் (விஷ்ணு) உருவமாகக் காணப்படுகிறது. இதன் காரணம் என்ன? ஜைன தீர்த்தங்கரராகிய ரிஷப தேவரின் உருவம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் பெருமாள் உருவம் இருக்கக் காரணம் என்ன? இதற்கு இரண்டு விதமாக விடை கூறலாம். முதலாவது காரணம்: திருமால் (விஷ்ணு) ரிஷபதீர்த்தங்கரராக அவதாரம் செய்து ஜைன மதத்தைப் பரவச் செய்தார் என்று பாகவத புராணம் கூறுகிறது. அதாவது ரிஷபதீர்த்தங்கரரும் விஷ்ணுவும் ஒருவரே என்று கூறுகிறது. ஆகவே, சிற்பிகள் ரிஷபதீர்த்தங்கரருக்குப் பதிலாகத் திருமால் திருஉருவத்தை அமைத்தார்கள் போலும். இரண்டாவது காரணம்: விஜயநகர அரசர் ஆதிக்கம் இருந்த காலத்தில் கி. பி. 17-ஆவது நூற்றாண்டில், மகாபலிபுரத்தில் வைணவர் ஆதிக்கம் பலமாக இருந்தது. அக்காலத்து வைணவர்கள், மகாபலிபுரத்துச் சிற்பங்களில் சிலவற்றை மாற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. (இங்கு வைணவர் ஆதிக்கம் இருந்த செய்தியையும் வைணவர்கள் இங்குச் செய்துள்ள சில காரியங்களையும் இவ்விடத்தில் விளக்கினால் விஷயம் விரியும். ஆனதுபற்றி விளக்கவில்லை.) ஆகவே, வைணவர் காலத்தில், ஜைன உருவமாக இருந்த சிற்ப உருவத்தை மாற்றித் திருமால் உருவமாக அமைத்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

(இதுகாறும் விளக்கிக் கூறப்பட்ட சிற்பங்கள் தவிர, ஏனைய சில சிற்ப உருவங்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. அவை பூனை ஒன்று தபசு செய்துகொண்டிருக்க அதனைச் சூழ்ந்து எலிகள் விளையாடுவதுபோன்றும், குரங்குகள், புலி முதலிய உருவங்களும் இச்சிற்பத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இச்சிற்பத்தை அழகுபடுத்துவதற்காகச் சிற்பிகள் அமைத்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது.)

அஜிதநாதர் புராணத்தில் கூறப்படுகிற சகர சக்கரவர்த்தியின் கதைக்கும், இந்தச் சிற்பத்தில் காணப்படுகிற உருவங்களுக்கும் பெரிதும் பொருத்தம் இருப்பதும், இச்சிற்பம் சகர சக்கரவர்த்தியின் கதையைக் குறிக்கிறதென்பதும் இதனால் விளக்கப்பட்டது. இந்தக் கதை, தமிழ்நாட்டிலே ஜைன மதம் சிறப்பும் செல்வாக்கும் அடைந்திருந்த அந்தக் காலத்தில் (கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில்), எல்லோரும் அறிந்திருந்த கதையாக இருக்கவேண்டும். ஆகையினால்தான், இக்கதையின் சிற்பத்தைச் சிற்பிகள் இப்பாறையில் செதுக்கிக் காட்டினார்கள் என்று கருதவேண்டியிருக்கிறது.

இனி, இப்பெரிய அழகிய கம்பீரமான சிற்பத்தை அமைத்ததின் நோக்கம் யாது? என்பதை ஆராய்வோம். முக்கியமான நோக்கம் இல்லாமல் இச் சிற்பத்தை அமைத்திருக்கமாட்டார்கள். இதில் ஒரு நீதி அமைந்திருக்கவேண்டும். அது யாது? எத்தகைய பேராற்றல் உடையவராக இருந்தாலும், பெறுதற்கு அரிய நவநிதிகளைப் பெற்று தெய்வங்களின் உதவியையடைந்திருந்தாலும், சக்கரச் செல்வனாக விளங்கிய சகர சக்கரவர்த்தியின் புதல்வராகவிருந்தாலும், ஊழ்வினைக்கு உட்பட்டு ஆக வேண்டும் என்பதை உணர்த்தவே இச்சிற்பம் அமைக்கப்பட்டதன் நோக்கம் என்று தோன்றுகிறது. இக்கருத்தை உட்கொண்டு இக்கதையைச் சிற்பத்தில் நோக்குவோர்க்கு

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால், கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது.

என்னும் திருக்குறளின் பொருள் பசுமரத்தாணிபோல் மனத்தில் பதிகின்றது.

(குறிப்பு: இந்தக்கதையை ஆங்கிலத்தில் படிக்க விரும்புவோர், Tri'sashti Salaka Purusha Charitra Vol. II Translated by Helen M. Johnson. Gaekwads' Oriental Series) என்னும் நூலில் விளக்கமாகக் காணலாம். இந்த நூலில் கூறப்பட்ட கதைக்கும் இந்தச் சிற்பத்திற்கும் சிறிதும் வித்தியாசம் இல்லை. தமிழில் உள்ள ஸ்ரீபுராணம் ஜீவசம்போதனை என்னும் நூல்கள், சில மாறுதல்களோடு இக்கதையைக் கூறுகின்றன.)

....

தொடர்பு: I

ஜீவ சம்போதனை என்னும் ஜைன சமய நூலிலே, சகரச் சக்கரவர்த்தியின் கதை கூறுகிற பகுதியிலே, நவநிதிகளின் இயல்பு கீழ்க்கண்டவாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

இருநாற் புகையுயர்ந் தீராறு நீண்டே
ஒருநான் கொன் பானகன்று ஓவாதே — பெருநீர்மை
பின்று நவநிதிகள் பெய்யும் பெருமுகில் போல்
வென்றாழி வேந்தற்கோர் வித்து.

இருக்குமிடத்தில் அற்ப நிலத்திலே அடங்கிப் போயிடத்து எட்டு யோசனை உயரமும் பன்னிரண்டு யோசனை நீளமும் ஒன்பது யோசனை அகலமும் உடையவாய் ஓவாதே கொளினும் குறையா நவநிதி களின் பெயர் யாவையோ எனின்,

வண்டோகை மானேகை பிங்கலிகை பதுமை
விண்டோயுஞ் சங்கையே வேசங்கை — தண்டாச் சீர்க்
காளையே மாகாளை சவ்வாதனம் பெயர்கள்
ஆகுமாம் என்றுரைப்பார் ஆய்ந்து.

வண்டோகை என்றும் மானேகை என்றும் பிங்கலிகை என்றும் பதுமை என்றும் சங்கை என்றும் வேசங்கை என்றும், காளை என்றும் மகாகாளை என்றும் சவ்வாதம் என்றும் நவநிதிகளின் பெயர் சொன்னவாறு. இவற்றின் செய்கை யாதோ எனின்;

சாலிமுத லாகிய தானியம் அனைத்தும்
ஏலமின் கோடிபில் திகழ மருந்து
தண்டுத லின்றி வண்டோகை கொடுக்கும்,
கத்தித் தோமரத் தண்டெழு நாஞ்சில்
வித்தக வாள்வளை விற்கணை பிறவும்
மிக்க வாயுதம் விரலங் கரக்கை
பக்கரை பிணையன மானேகை கொடுக்கும்,
பெரியோர் சிறியோர் பேதையர் தமக்கும்
கரிபரி தேர்க்கும் கவினுடை மணிப்பூண்
சிங்குதல் இன்றி பிங்கலிகை கொடுக்கும்,
துகிலொடு நூலுங் கவரியுஞ் சவரியும்
தகவதின் ஈயுந் தான்பது மையே,
தண்ணிய காற்றும் சந்தனக் குழம்பும்
புண்ணிய நறுநீர்த் திவலையும் நிழலும்
என்றிவை முதலாச் சங்கை பயக்கும்,
தாளமுஞ் சங்கும் சகண்டையுந் திமிலையும்
காளமும் குழலும் கரடியுந் துடியும்
வீணையும் யாழும் விளங்குகு ளிகையும்

இனையன பிறவும் வேசங்கை கொடுக்கும்,
எழுத்தும் சொல்லும் பதமும் சுலோகமும்
விழுத்தகு நூலும் புராணமும் விருத்தமும்
சோதிட நிமித்தமும் சொல்லிய பிறவும்
காளை என்னும் கனநிதி கொடுக்கும்,
உழவும் தொழிலும் வரைவும் வாணிகமும்
செழுமிசை விச்சையும் சீலமும் பிறவும்
ஒழிவுதல் இன்றி மாகாளை கொடுக்கும்,
மரகதம் வச்சிரம் வயிடூரியமும்
பரவிய நீலமும் பதும ராகமும்
கோமே தகமும் கொழும்புருட ராகமும்
தாமமும் முத்தும் தடமா ணிக்கமும்
சந்திர காந்தமும் சூரிய காந்தமும்
இந்திர நீலமோ டெழுவகை லோகமும்
தவ்வுத லின்றிச் சவ்வாதம் ஈயும்,
இன்னன முதலா பன்னிய பிறவும்
வணியோர்க் கடவச் சக்கர வர்த்தி
பணியி னின்றும் அருளும் என்ப
நவநிதி எல்லாம் நன்கொடு சிறந்தே.

மாவானைத் தச்சன்பெண் மன்னுசே னைபதியும்
காவாளன் சோதிடனும் காகணியும்—தாவாத
சக்கரம்தோல் சூளா மணிதண்டு தண்குடைவாள்
இக்கிரமத் தேழிரண்டாம் ஈங்கு.

இச்சொல்லப்பட்ட பதினான்கு இரத்தினங்களுள், ஜீவரத்தினம் ஏழு.

யானைதேர் குதிரை கருவி காலாள்
எத்தனை சூழினும் அத்தனைக்கு மத்தனையாகி
உழிதரு மரகதமேனி மாவென்னு மிரத்தினமும்,
அண்டமுற நிமிர்வரைபோ ரானைகளுக் கரியேயாய்
எண்டிசையும் படையிரிய விடியுருமா வெனமுழக்கிக்
காற்றுத்தீ யெனக்கடுகிக் காலத் துயிருண்ணும்
கூற்றுப்போல் கொடியதொரு கொலைக்களிறும் இரத்தினமும்,
பரிப்பந்தி தேர்க்கூட்டம் பாய்களிற்றின் ஒலிகளுடன்
பெருத்துயர்ந்த திண்மதிலும் பீடார்ந்த மண்டபமும்
அம்பலங் களுமறச் சாலையுங்கூ டங்களும்
கோபுரங்களும் குறைவின்றி நிறைவெய்தப்
பன்னிரண்டோ சனைவிரிவாம் பதியமைக்கும் பெருந்தச்சனும்,
சீதகாலத்தி லுஷ்ணமாய்ச் செழுங்கோடையில் குளிர்சிறந்து
காதல் பெருகும் கவின் இளமையும்
வேந்தர்களால் விருப்புடைய விரைகுழலா ரனைவரிலும்
ஆய்ந்ததோர் குணமுடைய அருங்கலப்பெண் இரத்தினமும்,
போர்த்தொழிற்கண் நிலையுடைமையும் பொருபடையின் வித்தகமும்
ஆர்த்தமைந்த வாகனங்களின் அழகமைந்த பெருங்கல்வியும்

யூகங்களை வருக்க வன்மையும் உற்றிடத்துப் பேராண்மை
வேரங்களால் செயிர்த்துவந்த வேற்றரசை வெல்திறமும்.
செப்பியவும் பிறகுணமும் செய்துதன் நலங்காட்டும்
அப்படித்தாய் அரசுவக்கும் சேனபதி ரத்தினமும்,
எப்பொருளும் அறநெறியால் ஈண்டியபண் டாரங்களை
தப்பாமை யடைத்துவைத்து அவை தகைபெறமுன் வழங்குதலும்
கண்டார்க்கே யருளுடைமையும் கனவிலும்பொய் யுரையாத
பண்டாரியாய்ச் சிறந்த பரிசமைந்த இரத்தினமும்,
நிகழ்ந்ததுவும் போனதுவும் வருவதுவும் மனவேகம்
புகழ்ந்துரைக்கும் நிமித்திகனும் பொய்தீர்ந்த இரத்தினமும்.

அஜீவ இரத்தினம் ஏழு.

துன்னிருளை அறத்துறக்கும் சூரிய சந்திரர் போல
மின்னொளியால் மனம்வேண்டும் வெளியெல்லாம் வரவிரிக்கும்
மன்னியகா கணியென்னும் மாண்பமைந்த இரத்தினமும்,
வேந்தனது பணியாலே விரிதிரை சூழ் மேதினியில்
காய்ந்தவரை உயிர்செகுக்கும் கதிராழி இரத்தினமும்,
நரபதிதன் பணியென்று நாற்பத்தெண் காதம்வளர்
திரைபோல்நீர் மேல்விரியும் சரும மகா இரத்தினமும்,
நஞ்சினொடு மாயங்கள் நணுகாமல் காக்க வல்ல
எஞ்சலில் திகழ் சூளா மணி என்னும் இரத்தினமும்,
மேடுகளும் வரையிடங்களும் விழு குழியும் வியத் தக்க
காடுகளும் நிரவ வல்ல கடுந்தண்டா ரத்தினமும்.
கன்மழையும் கார்மழையும் கனன்மழையும் மாயத்தால்
மன்னவரும் வானவரும் பொழிந்தாலும் வழிந்தோட
விடை நின்ற தந்திரத்தால் எய்தாமை காத்துய்க்கும்
குடை என்னும் பெயருடைய கொள்கைமிக்க இரத்தினமும்,
குழுவாகிய கம்பலையும் குதிரைகளும் கொடி படையும்
வழுவாமல் கொல்லவல்ல வாள் என்னும் இரத்தினமும்,

இத்தன்மைத்தாகிய ஈரேழிரத்தினமும் முன்னுரைத்த தன்மை நவநிதியும் அமைவுற உடையனாகிய சக்கரவர்த்தி சகர ராஜன் என்டவனுக்கு ஸ்ரீ இன்னும் எவ்வகைத்தோ எனின்,

திருவுருவும் திட்பமும் திறலுடைமைத் தேவர்
மருவி யுடன்காத்தல் காட்சி — முருகுடைய
தார்வேந்தர் எல்லாந் தனக்குநேர் இன்மையால்
ஆர் வேந்தர் ஒப்பார் அவற்கு!

தொடர்பு: II

....

இருபத்திநான்கு தீர்த்தங்கரரின் சரிதங்களைக் கூறுகிற ஸ்ரீபுராணம் என்னும் ஜைன சமய நூலிலே, ஆதிநாதர் புராணத்திலே, நவநிதிகளின் இயல்பும் ஜீவ அஜீவ ரத்தினங்களின் இயல்பும் இவ்வாறு கூறப்படுகின்றன :——

" இவனுக்கு நிதிகள் ஒன்பது. அவையாவன — காளம், மஹாகாளம், நைஸர்ப்பம், பாண்டுகம், பத்மம், மாணவம், பிங்கலம், சங்கம், சர்வரத்தினம் என. அவற்றுள், காளம் என்னும் நிதி, வீணை வேணு மிருதங்கம் முதலாகிய வாத்தியங்களைக் கொடுக்கும். மஹாகாளம் என்பது உழவு தொழில் வரைவு வாணிஜ்யம் வித்யா சில்பங்களை முடிக்குங் கருவிகளைக் கொடுக்கும். நைசர்ப்பம் என்பது ஆசன சயனாதிகளைக் கொடுக்கும். பாண்டுகம் என்பது சர்வ தான்யங்களையும் ஷட்ரசங்களையும் கொடுக்கும். பத்மம் என்பது, பட்டுந்துகிலும் முதலானவற்றைக் கொடுக்கும். மாணவம் என்பது, ஸஸ்த்ரங்களையும் அஸ்த்திரங்களையும் கொடுக்கும். பிங்கலம் என்பது திவ்யாபரணங்களைக் கொடுக்கும். சங்கம் என்பது, படகமத்தளாதிகளைக் கொடுக்கும். சர்வரத்னம் என்பது நானாவித சர்வரத்தினங்களையும் கொடுக்கும்.

இவனுக்கு இரத்தினங்கள் பதினாலு. அவற்றுள் ஜீவரத்னம் ஏழாவன — ஸ்திரீயும் புரோகிதனும் சேனாபதியும் கிருஹபதியும் ஸ்தபதியும் கஜமும் அஸ்வமும் என. அஜீவரத்னம் ஏழாவன — சக்கரமும் தண்டமும் சத்ரமும் மணியும் காகிணியும் வாளும் சர்மமும் என.

முற்றிற்று.